RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

U I T S P R A A K Nr. 2000/72 Br

i n d e k l a c h t nr. 013.00

ingediend door:

hierna te noemen 'klager',

tegen:

hierna te noemen ‘verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer.

Uit de stukken is, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, het navolgende gebleken.

Inleiding

Klager heeft met ingang van 11 juli 1997 bij verzekeraar een uitgebreide inboedelverzekering gesloten voor de inboedel van zijn etagewoning.

Klager heeft bij verzekeraar aangifte gedaan van een diefstal uit zijn woning op zaterdag 6 juni 1998. Verzekeraar heeft de schademelding door een expert laten onderzoeken en heeft vervolgens op verschillende gronden schadeuitkering geweigerd, waaronder verzwijging en merkelijke schuld. Deze weigering is onderwerp geweest van een door klager bij de Raad van Toezicht Verzekeringen ingediende klacht, welke door de Raad in zijn uitspraak Nr. II - 99/14 van 30 augustus 1999 ongegrond is verklaard.

In een brief van 13 oktober 1998 naar aanleiding van voormelde schade heeft verzekeraar aan klager onder meer geschreven: ‘Mocht ons beroep op artikel 251 Wetboek van Koophandel (Raad: niet slagen), dan maken wij gebruik van ons uit de polisvoorwaarden voortvloeiende recht om de verzekering op te zeggen. Wij zullen de verzekering dan met ingang van 20 oktober 1998 beëindigen’. In een brief van 5 juli 1999, naar aanleiding van een melding door klager van een schade van 6 juni 1999, heeft verzekeraar aan klager onder meer geschreven: ‘Ook maak ik gebruik van de polisvoorwaarden om de inboedelpolis per 5 augustus te royeren’.

De klacht

Zakelijk weergegeven komt de klacht erop neer dat klager zich niet kan verenigen met de gang van zaken rond het beëindigen van zijn inboedelverzekering met slechts de restitutie van de door hem voor die verzekering betaalde premie vanaf de datum waartegen de verzekering is beëindigd. Klager vraagt voorts ƒ 100,- per dag schadevergoeding.

Het standpunt van verzekeraar

Op 6 augustus 1998 meldde de klager een inbraakschade op zijn inboedelverzekering. Bij brief van 13 oktober 1998 bracht verzekeraar klager op de hoogte van de afwijzing van zijn schadeclaim. In die brief noemde verzekeraar drie redenen waarom klager geen recht op schadevergoeding heeft:
- verzwijging bij het aangaan van de inboedelverzekering als bedoeld in artikel 251 van het Wetboek van Koophandel;
- eigen schuld volgens artikel 276 van het Wetboek van Koophandel, omdat klager tekortschoot in zijn zorg ter voorkoming van de schade;
- het onvoldoende aannemelijk maken van het bezit, de waarde en de ouderdom van de ontvreemde zaken.

In de brief werd klager aangezegd dat wanneer verzekeraars beroep art. 251 W.v.K. niet zou slagen de verzekering met ingang van 20 oktober 1998 beëindigd zou worden.

In afwachting van de uitspraak nr. II - 99/14 van de Raad van Toezicht heeft verzekeraar de inboedelverzekering van klager ongewijzigd gehandhaafd. In de tussenliggende periode meldde klager drie nieuwe schaden:

Schade-datum	*Schadeoorzaak*	*Schade-omvang*
09-12-1998	Waterschade door lekkage bij de bovenburen	ƒ 532,00
10-04-1999	Schade aan meubilair tijdens verbouwing	ƒ 365,01
06-06-1999	Schade aan kleding die klager draagt	geen
	Totaal	ƒ 897,01

De laatste schade was voor verzekeraar aanleiding deze inboedelverzekering op grond van het schadeverloop te beëindigen. Hij stelde klager hiervan in kennis bij brief van 5 juli 1999. Conform de polisvoorwaarden royeerde verzekeraar de verzekering met ingang van 5 augustus 1999. In diverse telefoongesprekken met een medewerker van verzekeraar deelde klager mee geen probleem te hebben met deze beëindiging. Hij gaf aan dat hij ontevreden was over de afhandeling van de schade van 6 juni 1999.

Op 18 januari 2000 stuurde klager verzekeraar een brief. Hierin verwees hij naar de uitspraak van de Raad van Toezicht en vroeg hij om premierestitutie vanaf de ingangsdatum van de verzekering. De Raad oordeelde dat een beroep op eigen schuld gegrond was en liet de overige afwijzingsgronden daarom onbesproken. Nu de Raad hierover niet oordeelde, was beëindiging van de verzekering op grond van 251 W.v.K. niet aangewezen. Bovendien biedt artikel 251 W.v.K. slechts aan verzekeraar de mogelijkheid de verzekering met terugwerkende kracht vanaf de ingangsdatum te beëindigen (het is een ‘instrument’ voor de verzekeraar). Tenslotte wordt bij kwade trouw van een verzekerde niet tot premierestitutie overgegaan. Gezien de aard van de verzwijging en het beroep dat klager hierop nu doet, is kwade trouw aanwezig bij klager.

In een brief van 1 februari 2000 heeft verzekeraar zijn zienswijze aan klager uiteengezet. In die brief bracht hij hem ook op de hoogte van de financiële gevolgen. Bij het royement van zijn verzekering op 5 augustus 1999 restitueerde verzekeraar hem al de premie die hij vanaf deze datum tot de eerstkomende premievervaldatum 4 juni 2000 voldaan had. Deze restitutie bedroeg ƒ 481,14.
De aanvullende premierestitutie over de periode 20 oktober 1998 tot 5 augustus 1999 zou ƒ 468,24 bedragen.

Als verzekeraar aan het verzoek van klager tot beëindiging met terugwerkende kracht vanaf 20 oktober 1998 zou voldoen, zou dit betekenen dat klager vanaf die datum geen rechten aan de verzekering zou kunnen ontlenen. De schadeuitkeringen, die verzekeraar vanaf 20 oktober 1998 deed zou hij dan kunnen terugvorderen. Dit betekent dat klager hem ƒ 897,01 zou moeten terugbetalen. Omdat dit bedrag groter is dan de premierestitutie koos verzekeraar de voordeligste optie voor klager, derhalve beëindiging van de verzekering vanaf 5 augustus 1999.

Het commentaar van klager

Klager heeft, kennis genomen hebbend van het verweer van verzekeraar, zijn klacht gehandhaafd.

Het oordeel van de Raad

De Raad acht het alleszins redelijk dat verzekeraar als datum van het beëindigen van klagers inboedelverzekering 5 augustus 1999 heeft aangehouden in plaats van 20 oktober 1998, daar klager anders aan verzekeraar de door deze gedane betalingen naar aanleiding van de na 20 oktober 1998, maar voor 5 augustus 1999 ingetreden schades zou moeten terugbetalen en deze betalingen de door klager terug te ontvangen premie overtreffen. Door te handelen als voormeld heeft verzekeraar de goede naam van het verzekeringsbedrijf niet geschaad. Ook overigens is niet gebleken dat verzekeraar bij de gang van zaken rond het beëindigen van die verzekering de goede naam van het verzekeringsbedrijf heeft geschaad. Reeds om die reden kan klager geen aanspraak maken op betaling door verzekeraar aan hem van enig bedrag op de door klager daarvoor aangevoerde gronden.

De beslissing

De Raad verklaart de klacht ongegrond.

Aldus is beslist op 26 juni 2000 door Mr. R. Herrmann, voorzitter, Mr. J. Borgesius, Mr. Th.B. ten Kate en Mr. D.H.M. Peeperkorn, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van Mr. S.N.W. Karreman, secretaris.

De Voorzitter:

(Mr. R. Herrmann)

De Secretaris:

(Mr. S.N.W. Karreman)